

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

gelegd wordt en deze dus afzonderlijk over iedere steunaanvraag beslist.

Het P.B. stelt zich op het standpunt uiteengezet in het schrijven aan de afdelingen van 19/12-'21.

17. ENSCHEDE.

De K.A.P.N. vermijdt zooveel mogelijk het in haar Partijverband opnemen van een afzonderlijke jeugdoororganisatie. Vanaf 16 jaar moeten de arbeiders in de Partij kunnen worden opgenomen. Wel moeten de Partij en haar afdelingen hun allergrootste aandacht wijden aan het vormen van kindergroepen en (of) proletarische scholen.

Het P. B. kan zich met de laatste alinea niet verenigen.

F. Statuten.

18. AMSTERDAM.

Personen, die handelingen plegen, in strijd met het proletarisch klassebelang, ingaande tegen de algemeene beginselen van den proletarischen en communistischen strijd en tegen het belang van de K.A.P. kunnen geen lid zijn van de partij.

Het P. B. ziet hierin een voorstel tot wijziging van art. 10 der statuten, doch meent, dat de artikelen 10 en 11 voldoende zijn.

19. UTRECHT.

Artikel 4 der statuten worde aldus geredigeerd: Een afdeling moet bestaan uit minstens zes leden.

Toelichting: Het is de afd. Utrecht gebleken, dat besprekingen omtrent de belangrijke onderwerpen door gebrek aan opkomst, of achterwege blijven of beperkt blijven tot gedachtewisseling van twee personen.

20. ENSCHEDE.

De afdelingen der K.A.P.N. dragen elke week één vijfde der contributie aan het H. B. af.

Het P. B. verklaart zich hiertegen.

G. Algemeene Zaken.

21. ENSCHEDE.

De partij geve na het Paascongres een manifest uit, waarin de conclusies der K. A. P. N. worden meegedeeld aan en eenvoudig toegelicht voor het Nederlandsche proletariaat.

22. HENGLO.

Vastgesteld worde in welke plaats het volgende congres zal worden gehouden.

23. HENGLO.

Aan afdelingen met minder dan vijf leden, worden reis- en verblijfskosten vergoed, voor één afgevaardigde, zoodat die door grootere afdelingen en P.B. worden gedragen.

Het P. B. verklaart zich hiertegen.

Communisme in Engeland.

Churchill, de oer-reactionair van Engeland, heeft gezegd, dat de strijd daar binnenkort zal uitgevochten moeten worden tusschen kapitalisme en Communisme. De man ziet de ideeën dan wel heel snel zich ontwikkelen. Ons zusterorgaan „The Workers Dreadnought” heeft nog niet de overtuiging, dat de communistische idee al in de hoofden van vele arbeiders ingang heeft gevonden. Ziet hier hoe zij de Engelsche arbeiders toespreekt.

„Sommigen vertellen je, kameraad, dat je maar drie dingen te vragen hebt:

1e. als je werkloos bent: werk of uitkeering volgens vakverenigingsstatief.

2e. geen loonsverlaging.

3e. geen verlenging van arbeidstijd.

Andere vertellen je, kameraad, dat het communisme goed voor je is, maar dat je te dom bent om het te begrijpen. Ze zeggen tegen ons: „Je kunt niet over Karl Marx praten tegen de massa's” (een leelijke steek onder water tegen Marx is dat, die hem flink pijn zou doen, als hij nog leefde en dat kon hooren!) Daarom, zeggen ze, moet je al je aandacht geven op die drie eischen en dan zullen de communisten je wel naar het communisme voeren, als de tijd er rijp voor is.

Toch, kameraad, is het eerste, wat je te doen staat, beginnen zelf te denken. Als het voor de rechts-communisten goed is over communisme te praten, dan is het voor jou goed het te begrijpen. Praat nooit over dingen, die je niet begrijpt, kameraad!

Als je het communisme bestudeerd hebt, zul je zien, dat je geen hogere uitkeering van 't arbbestuur of een hooger loon van den baas noodig hebt, maar het gebruik van alles, hoe en wanneer je maar wilt: het zij van een huis om in te wonen, een trein om in te reizen, een boek om te lezen, kleren om te dragen, voedsel om te eten, of een avond in de schouwburg. Dan zal je ook zien dat het doel niet is den werkgever te belietten, dat hij je meer werk of langer ar-

beidstijd oplegt, maar voorgoed met de bazen af te rekenen, en het aan degenen die het werk doen over te laten, om te beslissen hoe lang zij willen werken.” Zijn alle Hollandsche arbeiders ook al zoover?

Vrijgestelden tegenover Arbeiders.

In Ierland, bij Mallow, hadden arbeiders fabrieken bezet. Dit was gebeurd, omdat de fabrikanten hadden verklaard niet in staat te zijn hun arbeiders een loon te geven, waarvan ze als menschen zouden kunnen leven en hen dan maar liever 6 maanden op de keien zetten. De leiding der trade unions weigerde ondersteuning te geven aan de uitgesloten en nagedurende 12 dagen niets gebeurd te hebben, gingen de arbeiders in de fabrieken en maakten bekend dat zij deze voor eigen rekening zouden drijven. Het Leger der nieuwe Iersche republiek verklaarde geen recht te hebben, om tusschenbeide te komen, als er geen schade en oproer werd gemaakt. Kort daarna echter kwam van het Hoofdkwartier bevel, de arbeiders uit de fabrieken te gooien. De plaatselijke commandant, die dit bevel ten uitvoer bracht, verklaarde aan den raad van Arbeiders, dat hun eigen vakbonden en daartoe strekkend verzoek tot het Hoofdkwartier hadden gericht.

Leerzaam geval, kameraden. Het Nederlandsche en het internationale kapitalisme verklaart de laatste maanden dag in dag uit, dat het aan de arbeiders hun loon (en beslist zelf, kameraden, of zij er als menschen van kunt leven!) niet meer kan geven. De loonen moeten lager worden. Gij moet nog meer als beesten gaan leven. En meer en meer zal het dan ook voorkomen, dat gij die productie voor eigen rekening zult willen gaan drijven. Maar bedenkt dan, dat gij naast een aarzende openbare macht een vastberaden gesalarieerde tegenover u zult vinden. De openbare macht aarzelt nog wel eens: het zijn maar handlangers, domme werktuigen. Doch de vrijgestelden aarzelen niet; zij zijn uit de arbeidersklasse opgekomen en kunnen slechts hun pastie handhaven door onze koppen neer te trappen, door al onze pogingen tot zelf handelen neer te slaan. En daarbij bedienen zij zich graag van hun wapens, de kapitalistische wapens: leger en politie.

Ziet slechts, kameraden, in ons eigen land. In Rotterdam was vergadering der havenarbeiders beledigd door den Modernen Bond. De zaal was gehuisd van arbeiderscenten. Toen nu de arbeiders druk bezig waren hun eigen zaken te regelen, onder meer een stelletje bureaucraten van 't podium schopen, verklaarde deze heeren de verg. voor geëindigd, de arbeiders mogen midden in hun werk naar huis toegaan. Toen ze niet gauw genoeg gingen, vond de zaalverhuurder, dat die lui er dan maar uitgezet moesten worden en de politie kwam hun uit de zaal knuppelen. 't Was natuurlijk maar een misverstand: de arbeiders dachten, dat de zaal voor hen was, omdat die met hun geld betaald werd. De leiders zagen dat heel anders in, zij hadden gehoord en beslisten wanneer de arbeiders naar moeder de vrouw moesten. Zoo ziet men arbeiders en vrijgestelden, zijn twee, en nog wel twee die elkaar bij den dag minder gaan begrijpen en liefhebben.

Mededeelingen.

De gelden voor de krant komen lang niet vlug en regelmatig genoeg binnen. Denk er om, dat onze drukker een rare is. Hij zijt n.l. graag op tijd z'n centen.

—o—

De nieuw gekozen secretaris van de afd. Enschede is J. de Vries, Kottendijk 51, Enschede.

—o—

In Verband met de behandeling der beschrijvingsbrief voor ons congres en 't indienen van amendementen zal 't volgende nummer van de krant één week later verschijnen. No. 10 komt daarom uit op 5 April aanstaande.

Amendementen op de Beschrijvingsbrief moeten uiterlijk 28 Maart in het bezit van de algemeene secretaris zijn.

Kommunistische Arbeiders Jeugdgroep (K. A. J.) A'dam. — Proefnummers van „De Baanbreker” No. 1 zijn nog verkrijgbaar bij de Administratie Vrolijkst. 271^a, A'dam.

De K.A.J.-groep houdt om de 14 dagen cursusverg. in „Concordia”, Weesperplein. 7 Maart sprak Cane Meijer over „Historisch Materialisme”.

Dinsdag 21 Maart half negen vindt een cursusverg. plaats met Luteraan, over: „Individualisme en Kommunisme”.

Ook voor de K.A.P.ers is dit onderwerp van groot belang.

Hengelo-ers, waar blijft je?

Hengelo is het paradijs van Stork. En van vele textielbaronnen. Maar voor de arbeiders daar is het nu juist geen paradijs. En toch, de opstandige geest, die er voor een jaar of tien heerschte, is zoek. Ontmoediging heeft de plaats ingenomen van de strijdlust.

Als je de menschen zoo spreekt, klagen ze over het groote aantal van de partijen. Ze worden er geen wijs meer uit. Ach, kameraden, we verderen je heelemaal niet op lid te worden van onze partij. Wat wij willen, is dat je leert inzien, dat de bevrijding der arbeiders alleen het werk der arbeiders zelf kan zijn. Dat betekent, dat je zelf je lot in handen moet nemen. Dat je moet breken je door vak- en partijbonden te laten leiden.

Richt voortaan je strijd op de verovering van de macht. Wees met minder niet tevreden. Organiseer je daarvoor in revolutionaire bedrijfsorganisaties.

Onder het Zoeklicht.

De kracht (of de kracht?) der Engelsche vakbeweging. De Centrale Raad van Engelsche vakverenigingen publiceert een manifest, waarin geconstateert wordt, dat de loonen van hun leden samen 286 miljoen pond per jaar zijn verlaagd. Ze omvatten 6 miljoen leden zoodat de loonverlaging per hoofd gemiddeld f 11.— per week bedraagt.

Een Socialist voor verlenging van den w. l. tijd.

In de „Sozialistische Monatshefte” stelt Hugo Lindemann in een opstel over de medewerking der arbeidersklasse aan den economischen herbouw den eisch, dat de arbeidstijd verlengd zal worden. Lindemann ziet op het oogenblik twee mogelijkheden: den arbeidstijd tijdelijk te verlengen om de productie te vergrooten, of de levensstandaard aanpassen aan de verminderde productie. Hij beslist ten gunste van de grootere arbeidsprestatie, die naar zijn meening slechts door verlenging van den achturigen arbeidsdag kan worden verkregen.

Leve de solidariteit.

De samenwerkende landarbeidersbonden hebben den minister verzocht, verbetering te brengen in de steunverleening aan veenarbeiders. Aangedrongen werd op hogere uitkeering voor volwassen inwonende kinderen, die thans 75 cents per week ontvangen. Gewenscht wordt een algemeen geldende steunregeling, zoodanig geregeld, dat aan georganiseerde arbeiders hogere uitkeering zal geschieden, en niet-georganiseerden minder zullen ontvangen.

't Gehalte der komm. Massa-Partijen.

... Hierbij mag men vooral niet de Soc. Dem geest van onze partij (de Franche C.P.) buiten beschouwing laten. Want haar rechtsche tendenz is minder een personenkwestie, dan een zaak van algemeen geestesgesteldheid.

(Vaillant-Couturier in Int. Presse Korresp.) No. 42).

Uit Rusland.

Hieronder volgen eenige bepalingen, die van toepassing zijn bij de bedrijven, die aan het Russische en 't Internationale kapitaal in concessie gegeven worden.

1. Alle arbeidsvraagstukken op de in concessie gegeven onderneming moeten in een bijzonder collectief contract tusschen den concessionaris en den Russischen centralen raad van arbeidersverenigingen worden geregeld.

2. De concessionaris heeft het recht overeenkomstig zijn behoefte personeel aan te stellen. Hij moet echter van de aanstelling aan de arbeidersvereniging mededeeling doen. Ontslag kan slechts met inachtneming van een opzegtermijn van twee weken plaats vinden, waarbij het loon twee weken vooruit moet worden betaald.

3. Conflicten, die tusschen concessionaris en arbeiders ontstaan, worden door de plaatselijke arbitragecommissie geregeld, waarin een gelijk aantal vertegenwoordigers van den concessionaris en van de arbeiders zitting heeft. Indien men niet tot overeenstemming komt, moeten de te behandelen kwesties aan een centrale arbitragecommissie worden voorgelegd, waarin weder een gelijk aantal vertegenwoordigers en concessionarissen van de plaatselijke arbeidersvereniging zitting heeft.

4. De loonen der arbeiders op de geconcessioneerde ondernemingen mogen niet lager zijn dan het gemiddelde in overeenkomstige vakken in het buitenland betaalde loon, doch met inachtneming van de geringe productiviteit van den Russischen arbeider.

1). Dat betekent, dat in de geconcessioneerde bedrijven niet gestaakt mag worden. Zonder eenig werkelijk verweer moeten de arbeiders zich door de internationale bourgeoisie laten uitzuigen.

De vierde Internationale.

Het kapitalisme verkeert in een doodelijke crisis al tracht het dit ook door allerlei conferenties van „knappe” mannen te bemantelen. Ondanks vredesverdragen, economische onderhandelingen, aaneensluitingen tot wederopbouw, ondanks Washington, Cannes, Genua enz., ondanks de medewerking aan 't herstel van 't kapitalisme door vakbonden en politieke partijen wordt het geld steeds meer waardeloos, gaat de ineenstorting voort. De ontzettende aanval, die de wereldbourgeoisie heden met zooveel succes op de arbeidersklasse onderneemt, brengt het proletariaat tot totale verarming. Slavernij voor de bourgeoisie naast ledigheid van miljoenen werkers, naast ledigheid van eenige ditzenden geldverspillende slavenhouders. Verdere verruwing en ontarding in de heele maatschappij.

Deze crisis eindigt of met de proletarische revolutie of met volkomen vernieling van het productie-apparaat der geheele wereld. Marx drukt dit in „Het Kommunistisch Manifest uit met de woorden: Kommunisme of ondergang in de barbaarscheid.”

Het Proletariaat kan alleen 't Kommunisme willen. Op wie kan het zich verlaten bij zijn strijd om de macht, bij zijn strijd om de dictatuur, om de productie-middelen en de staat aan zich te trekken?

Op niemand dan op zich zelve. Het proletariaat is alleen en enkel en alleen op zichzelf aangewezen. Geen leider, geen bestuur, geen vakbond, geen partij, geen internationale kan het voor hem doen. Zelf moet hij de bourgeoisie verslaan. 't Gewapende proletariaat moet zelf de bedrijfsontzettingen, de bourgeois-staats-macht verslaan.

Deze ontzettende waarheid heeft de arbeidersklasse nog niet begrepen. De 2e, 2½e en 3e Internationale, misgaders de vakbonden plaatsen zich op den bodem van het herstel van het kapitalisme; zij het dan ook onder de mogelijk gunstigste voorwaarden voor de arbeidersklasse.

Het zal ze niet lukken.

Van opbouw is geen sprake meer. Kommunisme of barbaarscheid.

In verschillende landen hebben zich meer of minder groote kernen van revolutionaire proletariërs gevormd, die dit alternatief (een keuze tusschen twee dingen) doorzien. Het is in dezen tijd van 't grootste gewicht deze kernen internationaal samen te vatten, om tegenover het opbouwfront van Lloyd George tot Lenin 't front van de proletarische revolutie te stellen. Internationaal georganiseerde „opbouw” betekent internationaal georganiseerde verslaving van 't proletariaat en dit eischt een internationaal front voor de revolutie.

Zwaar en grootsch is de taak. Het proletariaat zal iedere band met de bourgeoisie moeten breken. Haar parlementaire methoden in staat en maatschappij zal zij ontmaskeren. Haar vakverenigingen zal zij vernietigen. Door zijn bedrijfsorganisaties zal de arbeidersklasse de grondslag leggen voor het radenstelsel, waarmee zij haar dictatuur zal handhaven.

Moge de poging, die dezer dagen gedaan zal worden, om tot internationale organisatie te komen, succes hebben.

Rusland en de Conferentie te Genua

Lenin en de Sovjet-Regering gaan naar Genua, om te zorgen dat de democratische, kapitalistische Boerenstaat Rusland niet al te zeer door het overige kapitalisme — van de V.S., Engeland, Duitsland enz. — zal worden uitgebuit.

Om te maken dat de voorwaarden voor den groei van het eigen Russische kapitalisme zoo goed en voordelig mogelijk voor het Russische kapitalisme zijn.

Om den buitenlandschen handel voor de Russische boeren, de Russische kapitalisten, de Russische bankiers en industrieën vrij te geven, wat de genadeslag van het reeds stervende Communisme zal zijn.

Om te maken, dat de kapitalistische staat Rusland

een behoorlijke, een zoo goed mogelijke plaats tusschen de andere kapitalistische staten krijgt.

Om een stevig grondslag voor het Russische kapitalisme te leggen.

Om bondgenootschappen met sommige kapitalistische staten, tegen andere te sluiten.

Om het Russische moderne kapitalisme, om het Russische imperialisme voor te bereiden.

Daartoe dienen alle manoeuvres van de Sovjet-Regering, daartoe dient het Rode Leger, het bedrog van het Russische Proletariaat enz. enz. Zij gaan er niet heen om voor het Russische, het Internationale Proletariaat te zorgen.

Het Proletariaat speelt in hun doel geen rol.

Integendeel, zij gaan er heen, om het Russische en het Internationale Proletariaat tot slaaf te maken van het Russische en Internationale kapitaal.

Het hangt alleen van hun kapitalistische concurrenten: Engeland, Frankrijk, Duitsland, enz. af, in hoe ver zij nu al hun doel zullen bereiken.

Kannibalisme.

„Het kannibalisme neemt met den dag toe in de hongergebieden van Rusland”, melden de dagbladen in korte berichten. „Kannibalisme” staat met groote letters boven de plaat, waarop een uitgehongerde moeder en haar uitgeleerd en uitgemergeld kind, en waarbij een beroep gedaan wordt op de liefdadigheid.

Wij hebben niet van noode een beroep te doen op de liefdadigheidszin der medemenschen. Maar taak van ons als revolutionairen is het, dunkt me, ook aan deze vreeselijke feiten, weer eens, als zoovele malen, altijd maar weer, de waanzinnigheid, de onhoudbaarheid van dit stelsel aan te wijzen.

Eertijds was bij vele stammen — en bij een aantal wilde stammen is dat thans nog het geval — het kannibalisme, het eten van menschen in zwang. Dat moest zoo zijn. Want met hun zeer, zeer lage stand van techniek was het die stammen slechts mogelijk voor een heel beperkt aantal menschen het noodige levensonderhoud voor te brengen (met landbouw, jacht, roof of anderszins). En het was hun nog niet mogelijk om bijvoorbeeld de gevangenen, die zij in oorlogen met naburen maakten, aan 't werk te stellen en voor hen te doen arbeiden. Hen doodden en opeten brachten de behoeften van die stammen in die tijden mee. Zoo was toen het kannibalisme niet onzedelijk. In een later cultuurstadium toen de stand der techniek de volken toeliet de gevangenen niet terstond te doden, maar voor hen te doen werken, was dit wel zoo. Zoo is de zedelijkheid voortdurend wisselend naar tijd en plaats.

Hoe is thans alles anders. De techniek heeft een ongekende vlucht genomen, duizelingwekkend sinds de beperkingen, welke feudalisme, gildewezen enz. stelden. Uitvindingen en ontdekkingen volgen de een na den ander. Statistisch stond het reeds een aantal jaren geleden vast dat bij een planmatig georganiseerde productie voor het noodige levensonderhoud van alle menschen slechts een paar uren per dag noodig zouden zijn. Maar de kapitalistische productie is allerminst planmatig; anarchisch is haar wezen; ingesteld slechts op het behalen van winst, niet naar de behoeften der menschen. En zoo belevten we 't, dat in groote gebieden het menschen-eten meer en meer toeneemt, terwijl in andere de doordaren graan liggen te rotten, omdat de eigenaren met de verkoop geen winst kunnen behalen. Wat een waanzinnigheden in dit eene feit. Nansen wees er op enkele. Zoo bijvoorbeeld dat levensmiddelen, gekocht voor een bedrag geld, zooveel als noodig voor één enkel oorlogschip, de hongerenden zouden redden; maar de kapitalistische heerschers staan dat bedrag niet toe. Terwijl zij natuurlijk veel grootere sommen besteedden met het steunen van de generaals-avonturiers als Koltsjak, Joedenitsch, Denikin en andere, toen die de sterkste en voor het kapitalisme toen ge-

vaarlijke macht van het internationale front der proletarische revolutie binnenvielen.

Maar onnoodoogend bergt dit kapitalistische systeem dat zoo de productiviteit van de menselijke arbeid wist op te voeren, de krachten in zich, waaraan het zal ten ondergaan. Want aan de eene kant schept het een overvloed van producten, aan de andere die groote massa van proletariërs, bezitloze loonarbeiders. En het zijn deze proletariërs, die door de plaats die zij innemen in het productieproces, historisch aangewezen zijn om die onhoudbare toestanden te doen verdwijnen en om betere tot stand te brengen, waarin door een planmatige productie allen geestelijk en lichamelijk ruimschoots alle behoeften zullen kunnen bevredigen.

De Organisatie van het Proletariaat

De vakverenigingen en de parlementaire partijen zijn producten van de burgerlijke maatschappij en zijn als zoodanig onderworpen aan de wetten van de burgerlijke maatschappij. Het middel, waarmee de Staat zijn onderdanen beheerscht is de scheiding tusschen de lichamelijke en de geestelijke arbeid, d.w.z.: de bezittende klasse is in het bezit van de machtsmiddelen die zij noodig heeft om de niet-bezittende klasse geestelijk neer te houden en te onderdrukken. Godsdienst, school, pers, literatuur, m.a.w. de heele zoogenaamde „openbare mening” is de mening van de heerschende klasse. De heerschende klasse heeft het in haar hand deze volgens haar behoeften te vormen. Den proletariërs wordt de geest van onderdanigheid reeds als kind met de moedermelk ingegeven; daarna wordt dezelfde geest door de „opvoeding” verder bij hen ontwikkeld en hun denken afgestompt. Zoodoende worden zij in hun handelen, dat uit hun denken voortkomt, afhankelijk van de heerschende klasse en door haar verdommingsapparaat neergehouden. De eerste worsteling van de opstrevende arbeidersklasse, wier economische belangen tegenovergesteld zijn aan die van de kapitalistenklasse, is gericht op een belangen-vertegenwoordiging binnen de instellingen van de heerschende klasse. D.w.z.: het proletariaat zendt afgevaardigden in de parlementen en in de andere burgerlijke instellingen om er de belangen van de arbeidersklasse te behartigen. Om deze belangen-vertegenwoordiging eerst mogelijk te maken, schept zich de arbeidersklasse haar organisaties, waarvan de belangrijkste de vakverenigingen zijn. Wat is echter het onvermijdelijk gevolg van deze ontwikkeling?

De arbeidersklasse schept daarmee in haar eigen rijen, binnen haar eigen klasse een nieuwe klasse, waardoor zij wordt beheerscht. De organisaties van het proletariaat volgen den grondwet van den kapitalistischen staat. De bekwaamsten onder de arbeidersklasse worden uit hun eigen klasse opgeheven en vormen de heerschers, de geestelijk meerderen over de arbeidersklasse. Het organisatie-apparaat zelf echter wordt, daar de kapitalistenklasse steeds alle bestaande instellingen aan den Staat onderwerpt, met deze laatste steeds nauwer verbonden. De vertegenwoordigers van de arbeidersklasse, wier belangen tegenovergesteld zijn aan die van de arbeidersklasse zelf, worden tot staatsdienaren verheven en vormen de regering over de arbeiders in den kapitalistischen Staat. Daardoor dus, dat de arbeidersklasse in haar eigen organisatie de scheiding tusschen de lichamelijke en geestelijke arbeid niet overwint, wordt zij door haar eigen organisatie, die zich in het bezit van de „vertegenwoordigers” bevindt, geestelijk onderdrukt en neergehouden. Het grondbeginsel van den kapitalistischen staat: de onderdrukking van de „volksvertegenwoordigers” door de „vertegenwoordigers” wordt automatisch overgedragen op de volgens dit beginsel opgebouwde organisatie der arbeiders. De vertegenwoordigers in de vakverenigingen staan evenals de burgerlijke staat geestelijk boven de arbeiders. Zij zijn in het bezit van het geld, van de pers, van de literatuur, in één woord: zij beheerschen de leden geestelijk en materieel en zijn

in staat om het organisatie-apparaat voor hun eigen belangen te benutten.

Dit grondbeginsel van den burgerlijken staat: de belangen-vertegenwoordiging binnen-in hem, wordt voorgeschreven door het streven van de arbeidersklasse in het opbloeiende kapitalisme om haar levensvoorwaarden te verbeteren. Dit is althans het streven van de onderdrukke klasse. Voor het afzonderlijke individu echter is reeds door de invoering in het organisatie-apparaat deze mogelijkheid gegeven. Het vooruitzicht opent zich voor hem om „de hoogste posten te beklimmen". Daar voor deze „vertegenwoordiging" alleen de geestelijk heldersten en bekwaamsten in aanmerking komen, is hiermee voor ieder de baan der burgerlijke „Streber" (baantjesjager) geopend. Uitgesloten daarvan zijn slechts de goede, eerlijke, domme, goedgelovige proleten in de bedrijven; zij zullen altijd de „vertegenwoordigden" zijn.

Hoe staat het nu met de revolutionering van deze vakverenigingen? Wij kunnen dit vraagstuk niet onderzoeken zonder eerst na te gaan hoe het een vraagstuk geworden is. Dat komt door de onmogelijkheid voor het kapitaal om het levenspeil van de arbeidersklasse op dezelfde hoogte te houden. Het kapitaal is tengevolge van de crisis gedwongen het levenspeil van de arbeidersklasse steeds meer naar beneden te drukken, ten einde zelf over de crisis heen te komen. De „vertegenwoordigers" van de organisaties weten echter, dat het behoud van de vakverenigingen en van hun eigen daarmee verbonden bestaan afhankelijk is van het bestaan van den burgerlijken staat. Zij aarzelen derhalve geen oogenblik om alle handelingen van de arbeidersklasse, die den staat en zijn huishouding zouden kunnen vernietigen, onvoorwaardelijk neer te slaan. En bij iedere beweging binnen de arbeidersklasse in de bovengenoemde richting vormen de, door de arbeiders betaalde pers, vlugschriften, redevoeringen enz. het beste wapen in handen van de „vertegenwoordigers" tegen de „vertegenwoordigden".

De bureaucratie als de heerschende macht over de organisaties, vindt een uitstekende bondgenoot in die volkslagen, welke door de crisis van het kapitaal pas zijn geproletariseerd en die de oorzaken van hun proletarisering nog niet hebben begrepen. Deze elementen wier geestesgesteldheid hen aan de vakverenigingen doet geloven, vormen, de sterkste steun van de bureaucratie. Zij zoeken de oorzaak van de ongeschiktheid van de vakverenigingen om iets voor ze te doen, in de rustverstoorders. En zij vormen het gros van de vakverenigingsleden. De oppositie bevindt zich dus tusschen twee vuren. Aan den eenen kant de bureaucratie, aan den anderen kant de getrouwe heerschers van de bureaucratie. Deze laatste stroomden in dezelfde mate nieuw toe, waarin de revolutionaire proletariërs wegstroomden. De oppositie moet dus of tot de rij der „vertegenwoordigers" opklimmen, om daar, hetzij tandenknaarsend, hetzij uit vrije wil voor het gedijen van de organisatie te werken en voor het behoud van den kapitalistischen staat. Ofwel zij beschrijdt deze weg niet en moet zich dan voor schreeuwers laat uitmaken, die niet weten wat zij willen.

De hoofdvragen zijn dus de volgende:

Will de arbeidersklasse den strijd tegen het kapitaal met succes voeren, dan moet zij als klasse het grondbeginsel van de burgerlijke staat: de scheiding tusschen lichamelijke en geestelijke arbeid, zoowel als de scheiding naar beroep en geslacht overwinnen!

De huidige arbeidersbeweging in Engeland.

„Proletariër" Jrg. II. afl. 1.

De materiele voorwaarden in Zuid-Wales zijn thans zóó, dat onder de arbeiders de grootste ontevredenheid moet heerschen. De langdurige stakingen en daarop volgende werkloosheid heeft bijna alle families zwaar getroffen. Men gelooft niet te zijn in deze relatief welvarende streek, maar in 't oosten van Londen. Het loon is van het hoogste op het laagste gezonken. Dat wil zeggen tot op de helft, soms tot op slechts een derde van het vroegere loon. Niettemin eischen de ondernemers nog verdere loonsverlagen. In de timmeren van Cornish heeft zich het volgende voorgedaan: de vakverenigingen hebben erin toegestemd, dat de werkgevers den arbeiders zooveel loon betalen, als hun mogelijk is. De toestand der Cornish-mijnen is stellig een buitengewone. Op het oogblikken reinderen zij niet, doch als eerst maar de natuurlijke uiterlijke moeilijkheden door de arbeiders overwonnen zijn, vormen zij nieuwe bronnen van rijkdommen en dan zullen de eigenaren de voordelen der thans door de arbeiders gebrachte offers opstrijken. De Labour Partij en het vakverenigingscongres eischen de nationalisatie der mijnen, maar inplaats van energie daarvoor op te komen, hebben zij zich geschikt in de genoemde regeling, die natuurlijk een gevaarlijk precedent schept.

Zij moet zich als klasse volgens het beginsel der proletarische democratie organiseren (raden) en moet haar betrekkingen met de kapitalistische afbreken!

De grondslag van haar organisatie moet zich aanpassen aan den ontwikkelingsstap van het kapitaal. Het doel van de organisatie moet de omverwerping van het kapitalistische loonsysteem zijn!

(Uit de „K.A.Z." 3e jaarg. no. 18).

De verschillen in de K.A.P.D.

De Kommunistische Arbeiderspartij en de Bedrijfsorganisaties in Duitsland maken op 't oogenblik de ernstigste crisis door, die ze sedert haar bestaan hebben doorworsteld. De K.A.P.D., kind der revolutie, de eenige partij, die ondanks het reformisme der massa's de bloedroede van de proletarische wereldrevolutie hooghield, de eenige partij, die zich niet aan „opbouw" te buiten ging, deze partij ondervindt nu ook de uitwerking van de geweldige klappen, die het proletariaat de laatste tijd heeft gekregen.

De tactiek van het rev. proletariaat, georganiseerd in de K.A.P.D. en B.O., ging uit van de erkenning, dat de maatschappij rijp is voor het communisme, dat van „opbouw" geen sprake kan zijn, dat de versterking van de kapitalistische productiewijze verder voortschrijdt. Daarom is 't doel van de strijd direct gericht op de dictatuur en zijn de B.O. de kristallisatiepunten van het in de revolutie snel groeiende radensysteem, dat die dictatuur moet handhaven. De B.O. waren dus direct op de verovering van de macht ingesteld. Vandaar dat ze als strijdmiddelen hadden:

„Systematische sabotage, tijdelijk verzet, staking, open strijd om de macht. Geen guerrilla-oorlog met 't doel een stuk kapitalistisch privaatsbezit in 't belang der afzonderlijke individuen te krijgen, maar klassenoorlog van 't proletariaat met de opheffing van 't kapitalistisch privaatsbezit en zijn omvorming in proletarisch klasseneigendom tot doel."

Deze B. O. hadden dus met de vakorganisaties niets gemeen. In middelen niet en vooral niet in doel.

Ondertusschen loopt de revolutie terug. De verovering van de macht schijnt weer af. En 't kapitalisme verplettert het proletariaat onder zijn ruige poot. De verarming is enorm. Moeten nu de B.O. bij hun oude tactiek volharden? Of moeten zij in de bres springen voor de verbetering der levensvoorwaarden binnen het raam van het kapitalisme? Moeten zij dus ten deele de taak der vakverenigingen overnemen? Dit is een van de strijdpunten, die op 't oogenblik de K.A.P.D. en de B.O. in deze ernstige crisis hebben gebracht. Een crisis zóó ernstig, dat de districten Berlijn en Dusseldorf van de partij afgescheurd schijnen te zijn.

Ook wij zullen in dezen strijd stelling hebben te nemen. Meenen we, dat de Berlijners het juiste standpunt verlaten hebben, aan den anderen kant schijnen ernstige inwendig-organisatorische fouten te zijn begaan. Niettemin, ons definitief oordeel zullen we opschorten, tot ons afgevaardigde uit Duitsland is teruggekeerd.

De levensomstandigheden van 't proletariaat zijn zóó ellendig, dat het altijd neiging heeft, zelfs in de revo-

lutie, het oog te richten op onmiddellijke verbeteringen. De weg tot het reformisme is daardoor steeds open. En steeds zullen B.O. dan ook inwendig een strijd tegen het reformisme hebben te voeren.

In de Berlijnsche B.O. en K.A.P. heeft de drang naar „praktisch werk" het aanvankelijk gewonnen. De Berlijnsche B.O. hebben een „weekblad „Kampfruf". De redactie, die voor de oude tactiek was, schreef een serie artikelen over „De B.O., wat zij is en wat zij niet is". Scherp werd daarin er tegen opgetoond om de B.O. vakverenigingswerk te laten doen. Het heet daarin:

„Ieder lid der B. O. afzonderlijk moet in 't bedrijf aan de vragen van de dag een levendig aandeel nemen. Hij moet met alle middelen beproeven, zich gedurende deze overgangstijd der kapitalistische doodscrisis in 't leven te houden. En daarom moet hij er naar straven: meer loon, kortere werkdag en betere arbeidsbescherming te krijgen. Maar hij moet weten, uitspreken en dienovereenkomstig handelen, dat deze strijd om zijn bestaansmiddelen gedurende de tijd der kapitalistische doodscrisis zijn persoonlijke aangelegenheid als individu is en niet de zaak van de B.O. als organisatie, (Kampfruf No. 8)

De Berlijners gingen met dit standpunt niet accoord. De redactie werd afgezet en geroeyerd. Dat over deze artikelen de strijd ontbranden zou, was te voorzien. Want de Berlijners hadden reeds vroeger hun andere zienswijze neergelegd in verschillende „stellingen". Zoo komt voor in stelling 4:

„Het is de taak der B. O. het bedrog van klassenharmonie te ontmaskeren en tegelijk de opvoeding tot de klassenstrijd te bevorderen, en om de rustige „wederopbouw" te verhinderen contractbreuk en wilde stakingen (ook om „betere loon en arbeidsvoorwaarden" bij iedere gelegenheid te ontkenen). Een arbeidersklasse, die tot zulke strijd onbekwaam is en laf toegeeft bij conflicten met het kapitaal, is eerst recht niet in staat de strijd om de macht te voeren. En een organisatie, die onmachtig is, in zulke strijd leidend vooran te gaan, is eerst recht niet in staat, als „voorhoede" het proletariaat in het laatste, beslissende stadium naar de overwinning te voeren." (K.A.Z. No. 12).

CACHIN.

In Rusland is geen dictatuur der massa's, maar een van leiders. Een kleine groep heeft de macht en die macht van enkelen werd grooter naarmate de daadwerkelijke medewerking aan het bestuur door de arbeiders in de raden, in de bedrijven enz. meer en meer verminderde door allerlei oorzaken. De grootste invloed oefent ongetwijfeld Lenin uit. En al de andere grootten, die wij steeds weer hooren noemen, zij „kan men wel zeggen, instrumenten in zijn hand. Een dergelijk instrument — maar stellig een superieur instrument — is Radek. Een journalist van buitengewone bekwaamheid. Maar tevens een uitmuntend diplomaat, sluw en te werk gaande zonder veel gewetensbezwaren, kortom zoals een bourgeoisregering er een betere zou wenschen. In de vorige „Kommunistische Arbeider" (no. 9) werd een der praktijken van deze arbeiders(?) leider aan de kaak gesteld. Deze Radek nu gebruikte

Partij niet de samenwerking met de regering weigerde, maar dat zij alleen weigerde de verantwoordelijkheid op zich te nemen, deze moest de regering dragen. Lloyd George en evenzeer de Labour Partij wilden zich niet onpopulair maken daardoor, dat zij voorstellen deden tot ondersteuning der werklozen, die nieuwe belastingen zouden eischen.

De Labour-Partij, vooral haar afgevaardigden in de gemeenteraden, zijn bij de arbeiders niet bemind, vooral niet in Londen waar de Labour-Partij de meerderheid in de helft der gemeenteraden heeft. De leden der Labour-Partij zijn in de onaangename situatie of de plaatselijke belastingen buitengewoon te verhoogen, of de eischen der werklozen af te wijzen. Zij deden het laatste. Slechts in enkele gevallen zijn zij door het groote aantal werklozen gedwongen geweest de belastingen te verhoogen. Dit maakt hun herkiezing twijfelachtig. De Labour-Partij heeft een rondschrijven uitgegeven, waarin zij de eischen der werklozen bestrijdt, die zich tot een groote actieve organisatie aaneengesloten hebben. Arbeidersvertegenwoordigers, waaronder leden der Kommunistische Partij werden met woorden en zelfs daden aangevallen. Gedurende hun zitting werden zij door de werklozen beledigd en de gehele nacht in de zittingslokalen gevangen gehouden.

De Labour-Partij vormt door haar macht in de gemeenteraden het stootblok tusschen de werklozen en de kapitalistische regering. Alleen in Poplar schijnt de Labour-Partij deze positie te hebben vermeden; de gemeenteraad kwam daardoor met de wet in strijd en

op zijn beurt als instrument een der voornaamste leiders der Fransche communistische partij, ook al een massa-partij na het bekende Congres van Straatsburg, nl. Cachin. Ieder revolutionair, die indertijd de suffe, matte artikelen las, welke deze reeds oud-leider schreef in l'Humanité, toen nog blad van de socialistische partij, na zijn terugkeer uit Rusland, waar hij dan bekeerd werd met Frossard tot de Moscovische internationale, moet al weinig illusie gehad hebben in deze leider. Hij schreef veel over theatervoorstellingen in Sovjet-Rusland, over het onderwijs daar en dergelijke, maar over zaken als de organisatie der raden werd weinig gerept.

Deze Cachin heeft nu, op aanraden van Radek, zich in verbinding gesteld met de Fransche minister-president Poincaré en met deze onderhandelingen gevoerd over een overeenkomst tusschen Rusland en Frankrijk. Het Fransche partijblad trachtte dit feit eerst te ontkennen, maar heeft dan nu erkend, bij monde van Cachin's mede-leider, Frossard. En deze schrijft dat de Fransche communistische partij als zodanig het optreden van Cachin goedkeurt. Opvallend is het gevolg van deze onderhandelingen. Want terwijl l'Humanité steeds ten heftigste te keer ging en uitvoer, in artikelen en in tekeningen, tegen deze Poincaré, als een der grootste oorlogsmisdadigers en verantwoordelijken van de oorlog — en terecht, voor zoover men aithans kan spreken van een persoonlijke verantwoordelijkheid — werden die aanvallen op hem persoonlijk gestaakt. Dat gaat ook niet samen, en smoezen over verdragen en felle aanvallen. Commentaar op dit alles is overbodig. Een enkel weergeven van een optreden als van Radek tegenover de regering Wirth in Duitsland en nu van een Cachin tegenover Poincaré in Frankrijk, is voldoende leerrijk.

De Commune.

Weer is op 17 Maart de Commune van Parijs herdacht. Elk jaar wordt het aantal proletariërs kleiner dat er een gang naar een vergadering voor over heeft om zich voor een uurtje de koude verburgerlijkte ziel te warmen aan de heldhaftigheid der Parijsche communards. De ziel der arbeiders wordt even dor en afgestompt als die van hun meesters en voorbeelden, de bourgeoisie. „Zóó heer, zóó knecht!" zegt immers het spreekwoord.

Het proletarisch gevoel is dood. Zal dan tenminste het proletarisch verstand niet gaan spreken? Het is toch maar een kwestie van verstand, van inzicht deze rotte maatschappij van privaatsbezit en productie-om de winst om te zetten in een nieuwe samenleving van gemeenschappelijke arbeid voor het algemeen. Het verstand en de wetenschap hebben den mensch van sidderenden holbewoner gemaakt tot beheerscher van de natuur. Maar de arbeiders staan dank zij de slavernij van 't kapitaal nog bijna gelijk aan die holbewoners. Zij baven van angst, niet meer voor donder en wilde dieren, maar voor hun meester die voedsel en kleding, woning en familie, leven en vrijheid hun ontnemt of woerpt al naar zijn luim het hem ingeeft.

Groot en heldhaftig was het gevoel der Communards van 1871, die naar de macht grepen om tot het socialisme te komen. Groot en heldhaftig, arbeiders, moet ons verstand zijn, omdat het verstand zelfs het gevoel moet beheerschen als het ons af wil leiden

werd gevangen genomen. Hij weigerde n.l. belasting te heffen, welke naar Londen aan verschillende overheden, asylen enz. afgedragen moest worden. De gemeenteraad van Poplar verklaarde dat de werklozen door de gansche gemeenschap moesten onderhouden worden, daar, anders de arbeidersdistricten bij de langdurige werkloosheid en de chronische armoede te zwaar belast zouden zijn.

Gedurende hun gevangenschap was het aan de gemeenteraadsleden van Poplar voortdurend toegestaan in verbinding te blijven met de buitenwereld. Zij constateerden telkens weer dat zij tot een compromis bereid waren. Toen zij vrij gelaten werden, beëindigden zij den strijd met een compromis. Londen zal de ondersteuning der armen als geheel overnemen, in de plaats daarvan dat iedere gemeente voor zijn eigen armen zorgt. Dit zal noch de werklozen, noch de armen ook maar iets helpen, doch zal alleen maar tot scherpere bestuursmaatregelen leiden en de ondersteuningsvoorwaarden verslechteren.

De voorstellen der Labour-Partij inzake het verhelpen der werkloosheid zullen bij de werklozen geen groote bijval vinden. Deze voorstellen werden dit jaar door de Labour-Partij bij het parlement ingediend. Zij willen de kosten der werklozenondersteuning voor het grootste deel van de plaatselijke overheden afnemen en ze centraliseren. Sub-turos en kolonies zullen opgericht worden waar de werklozen te werk gesteld worden of zonder schadeloosstelling of tegen werk-

van het Eenige Doel. Natuurlijk heeft het orgaan der Derde Internationale in Nederland „De Tribune" het weer gezegd: „Het wetenschappelijke van het socialisme bestaat daarin, dat het al de illusies wegvaagt, die een beletsel zijn, voor het juiste en snelle voeren van den klasseoorlog."

Juist! Werpt weg die gevoelens en illusies die uw oogzen verduisteren. Illusie is het parlement! Illusie is een revolutie met partijdictatuur en leidersdictatuur! Illusie is het te denken dat de vakverenigingen loonsverlaging kunnen tegenhouden! Illusie is het te meenen dat het kapitalisme vanzelf in communisme zal overgaan! Een illusie is uw bevrijding... tenzij gij die zelf brengt!

Al die illusies hebt ge nog, en hebben ook de schrijvers van bovenstaande frase nog! Weg er mee! En wat het gevoel der Communards der 19e eeuw niet vermocht, zal het inzicht vermogen van de Communards der 20ste eeuw. En dan zullen we nog eens de Commune herdenken, als we haar zelf voor altijd weer hebben!

Amendementen op de Congresvoorstellen van Maart '22.

A. Vakbeweging.

I. Amend. op voorstel I door de afd. Zwolle: ... en eischt van de leden, dat de contributie, welke aan de vakbeweging betaald wordt, na hun uitreden aan de partijkas wordt afgedragen.

II. Amend. op voorstel II door de afd. R'dam:

De woorden „te adviseeren" worden vervangen door „te eischen".

III. De afdeling Amsterdam stelt voor om voorstel 2 en voorstel 9 te combineeren en aldus te lezen:

De Partij besluit, voor zoover de revolutionaire situatie in Nederland dit oelaat, den leden, werkzaam in voor dit land belangrijke grootbedrijven, waar een voor de bedrijfsverhoudingen belangrijke groep revolutionaire arbeiders is, te adviseeren om, in overleg met de Partij, uit de vakverenigingen te gaan en revolutionaire bedrijfsorganisaties op te richten.

De tactiek van deze organisaties wordt voorloopig in overleg met de partij vastgesteld.

C/ INTERNATIONALE.

IV. Amendement op voorstel 12 door afd. A'dam. De K.A.P.N. spreekt zich principieel uit voor het, op dit moment oprichten van de Kommunistische Arbeiders Internationale, die het strijdfreont moet vormen voor den strijd om de wereldrevolutie tegen het reformistische eenheidsfront van Lenin tot Scheidemann.

Gij kunt, indien gij wilt.

Waar moet het naar toe? vroegen eenige vrouwen in een groentewinkel aan de bereemde Jans van de modernen, die in het orgaan van het Nederlandsch Verbond van Vakverenigingen elke week blijf geeft van de grootste stompingheid. Het antwoord was er dan ook naar: we moeten de mannen opwekken zich al maar meer in de vakverenigingen te organiseren en als dit niet helpt, dan hebben we nog het stembiljet.

Wij weten niet, of dit historisch is, maar waarschijnlijk klinkt het wel. Want men behoeft niet slechts in

lozenondersteuning van staatswege als zij daarvoor in aanmerking komen. Over de ondersteuning der verwanten moet de minister van arbeid beslissen zegt het voorstel van de Labour-Partij.

Men zal zonder meer uit de bovengenoemde voorstellen zien dat de Labour-Partij de werklozen niet vooraan, maar in oppositie tegen hen staat. Men moet bedenken dat de Labour-Partij hoofdzakelijk uit vakverenigingsleden bestaat. Men zegt dat de Labour-Partij 5 miljoen leden heeft. In Engeland is de arbeider in de meeste industrieën vrijwel gedwongen toe te treden tot de vakvereniging; duizenden mannen en vrouwen treden tot de organisatie toe zonder enig idee van klassenstrijd te hebben. Zij komen niet in de vergaderingen der organisatie, de contributie haalt de vakvereniging in de bedrijven op, zijn er verkiezingen dan kiest slechts een klein deel zelfstandig terwijl de meesten zich door de vakverenigingsbeambten laten raden, daar zij niet gewoon zijn in zulke dingen zelf een besluit te nemen. De structuur (bouw) der meeste vakverenigingen is verouderd en in hooge mate ondemocratisch. Algemeene vergaderingen houden vele heelemaal niet. Vele leden van klassen in en bepalen dat alleen leden der eerste klasse — die al ongeveer een tiental jaren lid zijn — de vakverenigingsbestuurders kiezen mogen. De bestuurders wisselen bijna nooit; wanneer het aan een lid gelukt is een plaats in het hoofdbestuur te krijgen, dan is hij voor de rest van zijn leven geborgen. Tot deze re-

een groentewinkel te gaan staan om proletariërs van beiderlei kunne steeds weer te hooren zuchten: „Waar moet het naar toe?" En in nagen van de tien gevallen is er dan wel een moderne, verlichte geest, die zal antwoorden: organiseert u en stem op de socialist.

Zoowel de vraag als het antwoord geven blijf van de bijna hopeloze verwarring, onwetendheid, hulpeloosheid en zelfmisleiding, waaraan de groote massa van proletariërs en kleinburgers ten prooi ligt. Verwarring, die een duidelijke afspiegeling is van de chaos, die in het kapitalistische productieproces heerscht; onwetendheid, die een gevolg is van eigen lakachheid en burgerlijke opvoeding; hulpeloosheid, die uit deze onwetendheid, dit gebrek aan begrip en kennis voortvloeit; zelfmisleiding, waartoe men vervalt, wanneer men in de oude sleur voort blijft sukkel en meent, dat men met verouderde middelen uit het kapitalistische moeras kan komen.

Eenwonderlijke burgerlijke cultuur heeft ook in de hoofden der arbeiders de gedachte posit doen vallen, dat het egoïsme, de rucht om de eigen kleine belangen het eerst, ja alleen te behartigen, een specifiek menscheelike eigenschap is, die van nature en onuitroeibaar in alle menschen aanwezig zou zijn. Wij spreken hier niet van de echte, bevuste klassenstrijders, die alles, ja zelfs hun leven op het spel hebben gezet, om de groote, logge proletenmassa in beweging te brengen en die thans in de kern van de wijte terroristen opgesloten zijn, wachtend tot proletariaat hen komt bevrijden. Neen, wij spreken hier over die arbeiders, die in wezen nog kleinburgers zijn, die zich telkens weer laten vangen door de speculanten op hun kleinburgerlijkheid, de sociaaldemocraten, die ergo van de bourgeoisie zelf zijn. Deze arbeiders zijn het, die een belemmering vormen voor de vrije, vloeiende ontwikkeling van de sociale revolutie.

Intusschen, de dialectiek der historie, die niet met zich spotten laat, is bezig al deze kleinburgerlijke elementen wakker te schudden en hen aan het verstand brengen, dat zij — zoo voortgaande, op deze wijze volhardende in hun toestand van gevoelloosheid en onverschilligheid — zelf de dupe hiervan worden. Tot velen hunner begint het door te dringen, dat de huidige crisis van het kapitalisme, waaraan maar geen einde komt, hun ondergang betekent en dat zij tegen wil en dank tot revolutionair verzet zullen moeten overgaan, willen zij tenminste nog het veegelijf redden. Voor zoover zij nog niet werkloos zijn, hebben zij toch min of meer het vooruitzicht, dat binnen korten of langeren tijd te worden: En degenen, die voor het kapitaal nog mogen werken (dit wordt zoo langzamerhand een gunst) zullen genoege moeten nemen, ondanks hun protest en hun verzet, met hoongerloozen.

Het moet door de proletariërs goed begrepen worden, dat het kapitaal in zijn doodscrisis is en dat het zich slechts zoolang kan handhaven ten koste der arbeidende massa, zoolang de arbeiders het nog duldten. Indien het kapitaal hen in ellende en verwildering stort, dan hebben zij dit aan zichzelf te danken, dan plukken zij thans de vruchten van hun daadloosheid, toen anderen voor hen streden en tengevolge waarvan de besten onder ons in de gevangnissen worden getreiterd. Wanneer zij van ons, revolutionaire communisten, verlangen dat wij iets voor hen zullen doen dan kunnen wij hen slechts antwoorden: gij zelf, moet handelen, niet wij alleen. Zoo gij dit niet wilt, welnu laat Uwe ooren dan maar hangen naar de parlementarissen, die voor U eischen vol loon of

tionaire bestuurders, die een suffe massa van 5 miljoen aanhangers hebben, wendt zich de kommunistische partij en vraagt om opgenomen te worden.

Wanneer de Labour Partij haar trotse weigering zou intrekken en de Kommunistische Partij zich zou vernederen, het program van de Labour-Partij aan te nemen, dan zal de Kommunistische Partij haar half dozijn afgevaardigden naar de groote conferenties van de Labour Partij zenden, waar meer dan 1500 gedelegeerden bijeenkomen; die zes mannetjes zullen pogen hun redevoeringen binnen te smokkelen tusschen de redevoeringen der „sterren" van de vakverenigingswereld, zij zullen hun kleine verlangjes uiten en iedere keer het onderspit delven.

De Bestuurders der Kommunistische Partij hebben zich laten verleiden door de Sirenen van Moskou, die de Engelsche toestand niet begrijpen, zij gelooven, dat zij zich in korten tijd kunnen opwerken en aan de reactionaire leiders de macht kunnen ontrukken over de nog sluimerende massa's der Labour Partij. Zij zijn zoo dwaas zich in te beelden, dat zij de apathische (onverschillige) en onbewuste massa's even gemakkelijk naar de barrikades kunnen drijven als de reactionairen hen bewogen hebben om in een toestand van rust te volhardden, waarvoor geen leiding noodig was. Tegenover deze groote, onbewegelijke massa en de reactionaire leiders der Labour Partij vinden wij wel een paar zwakke, verspreide en theoretisch verwarde elementen. (Slot volgt.)

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105^{hals} Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^{hals} Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

De vierde Internationale.

Het kapitalisme verkeert in een doodelijke crisis al tracht het dit ook door allerlei conferenties van „knappe“ mannen te bemantelen. Ondanks vredesverdragen, economische onderhandelingen, aaneensluitingen tot wederopbouw, ondanks Washington, Cannes, Genua enz., ondanks de medewerking aan 't herstel van 't kapitalisme door vakbonden en politieke partijen wordt het geld steeds meer waardeloos, gaat de ineensstorting voort. De ontzettende aanval, die de wereldbourgeoisie heden met zooveel succes op de arbeidersklasse onderneemt, brengt het proletariaat tot totale verarming. Slavernij voor de bourgeoisie naast ledigheid van miljoenen werkers, naast ledigheid van eenige duizenden geldverspillende slavenhouders. Verdere vervuiling en ontarding in de heele maatschappij.

Deze crisis eindigt of met de proletarische revolutie of met volkomen vernieling van het productie-apparaat der geheele wereld. Marx drukt dit in „Het Kommunistisch Manifest“ uit met de woorden: „Kommunisme of ondergang in de barbaarsheid.“

Het Proletariaat kan alleen 't Kommunisme willen. Op wie kan het zich verlaten bij zijn strijd om de macht, bij zijn strijd om de dictatuur, om de productie-middelen en de staat aan zich te trekken?

Op niemand dan op zich zelf. Het proletariaat is alleen en enkel en alleen op zichzelf aangewezen. Geen leider, geen bestuur, geen vakbond, geen partij, geen Internationale kan het voor hem doen. Zelf moet hij de bourgeoisie verslaan. 't Gewapende proletariaat moet zelf de bedrijven onteigenen, de bourgeois-staats-macht verslaan.

Deze ontzettende waarheid heeft de arbeidersklasse nog niet begrepen. De 2e, 2½e en 3e Internationale, misgaders de vakbonden plaatsen zich op den bodem van het herstel van het kapitalisme; zij het dan ook onder de mogelijk gunstigste voorwaarden voor de arbeidersklasse.

Het zal ze niet lukken. Van opbouw is geen sprake meer. Kommunisme of barbaarsheid.

In verschillende landen hebben zich meer of minder groote kernen van revolutionaire proletariërs gevormd, die dit alternatief (een keuze tusschen twee dingen) doorzien. Het is in dezen tijd van 't grootste gewicht deze kernen internationaal samen te vatten, om tegenover het opbouwfront van Lloyd George tot Lenin 't front van de proletarische revolutie te stellen. Internationaal georganiseerde „opbouw“ betekent internationaal georganiseerde verslaving van 't proletariaat en dit eischt een internationaal front voor de revolutie.

Zwaar en grootsch is de taak. Het proletariaat zal iedere band met de bourgeoisie moeten breken. Haar parlementaire methoden in staat en maatschappij zal zij ontmaskeren. Haar vakverenigingen zal zij vernietigen. Door zijn bedrijfsorganisaties zal de arbeidersklasse de grondslag leggen voor het radenstelsel, waarmee zij haar dictatuur zal handhaven.

Moge de poging, die deze dagen gedaan zal worden, om tot internationale organisatie te komen, succes hebben.

Rusland en de Conferentie te Genua

Lenin en de Sovjet-Regering gaan naar Genua, om te zorgen dat de democratische, kapitalistische Boerenstaat Rusland niet al te zeer door het overige kapitalisme — van de V.S., Engeland, Duitsland enz. — zal worden uitgebuut.

Om te maken dat de voorwaarden voor den groei van het eigen Russische kapitalisme zoo goed en voordelig mogelijk voor het Russische kapitalisme zijn.

Om den buitenlandschen handel voor de Russische boeren, de Russische kapitalisten, de Russische bankiers en industrieel vrij te geven, wat de genadeslag van het reeds stervende Kommunisme zal zijn.

Om te maken, dat de kapitalistische staat Rusland

een behoorlijke, een zoo goed mogelijke plaats tusschen de andere kapitalistische staten krijgt.

Om een stevig grondslag voor het Russische kapitalisme te leggen.

Om bondgenootschappen met sommige kapitalistische staten, tegen andere te sluiten.

Om het Russische moderne kapitalisme, om het Russische imperialisme voor te bereiden.

Daar toe dienen alle manoeuvres van de Sovjet-Regering, daartoe dient het Rode Leger, het bedrog van het Russische Proletariaat enz. enz. Zij gaan er niet heen om voor het Russische, het Internationale Proletariaat te zorgen.

Het Proletariaat speelt in hun doel geen rol.

Integendeel, zij gaan er heen, om het Russische en het Internationale Proletariaat tot slaaf te maken van het Russische en Internationale kapital.

Het hangt alleen van hun kapitalistische concurrenten: Engeland, Frankrijk, Duitsland, enz. af, in hoe ver zij nu al hun doel zullen bereiken.

Kannibalisme.

„Het kannibalisme neemt met den dag toe in de hongergebieden van Rusland“, melden de dagbladen in korte berichtjes. „Kannibalisme“ staat met groote letters boven de plaat, waarop een uitgehongerde moeder en haar uitgeleerd en uitgemoerd kind, en waarbij een beroep gedaan wordt op de liefdadigheid. Wij hebben niet van noode een beroep te doen op de liefdadigheid der medemenschen. Maar taak van ons als revolutionairen is het, dunkt me, ook aan deze vreeselijke feiten, weer eens, als zoovele malen, altijd maar weer, de waanzinnigheid, de onhoudbaarheid van dat stelsel aan te wijzen.

Eertijds was bij vele stammen — en bij een aantal wilde stammen is dat thans nog het geval — het kannibalisme, het eten van menschen in zwang. Dat moest zoo zijn. Want met hun zeer, zeer lage stand van techniek was het die stammen slechts mogelijk voor een heel beperkt aantal menschen het noodige levensonderhoud voort te brengen (met landbouw, jacht, roof of anderszins). En het was hun nog niet mogelijk om bijvoorbeeld de gevangenen, die zij in oorlogen met naburen maakten, aan 't werk te stellen en voor hen te doen arbeiden. Hen doodten en opeten brachten de behoeften van die stammen in die tijden mee. Zoo was toen het kannibalisme niet onzedelijk. In een later cultuurstadium toen de stand der techniek de volken toeliet de gevangenen niet terstond te doodten, maar voor hen te doen werken, was dit wel zoo. Zoo is de zedelijkheid voortdurend wisselend naar tijd en plaats.

Hoe is thans alles anders. De techniek heeft een ongekende vlucht genomen, duizelingwekkend sinds de beperkingen, welke feudalisme, gildewezen enz. stelden. Uitvindingen en ontdekkingen volgen de een na den ander. Statistisch stond het reeds een aantal jaren geleden vast dat bij een planmatig georganiseerde productie voor het noodige levensonderhoud van alle menschen slechts een paar uren per dag noodig zouden zijn. Maar de kapitalistische productie is allerminst planmatig; anarchisch is haar wezen; ingesteld slechts op het behalen van winst, niet naar de behoeften der menschen. En zoos beleven we 't, dat in groote gebieden het menschen-eten meer en meer toeneemt, terwijl in andere de doorraden graan liggen te rotten, omdat de eigenaren met de verkoop geen winst kunnen behalen. Wat een waanzinnigheden in dit eene feit. Nansen wees er op enkele. Zoo bijvoorbeeld dat levensmiddelen, gekocht voor een bedrag geld, zooveel als noodig voor één enkel oorlogschip, de hongerenden zouden redden; maar de kapitalistische heerschers staan dat bedrag niet toe. Terwijl zij natuurlijk veel grotere sommen besteedden met het steunen van de generaals-avonturiers als Koltsjak, Joedenitsch, Denikin en andere, toen die de sterkste en voor het kapitalisme toen ge-

vaarlijke macht van het internationale front der proletarische revolutie binnenvielen.

Maar onmeedogend bergt dit kapitalistische systeem dat zoo de productiviteit van de menschelijke arbeid wist op te voeren, de krachten in zich, waaraan het zal ten ondergaan. Want aan de ene kant schept het een overvloed van producten, aan de andere die groote massa van proletariërs, bezitloze loonarbeiders. En het zijn deze proletariërs, die door de plaats die zij innemen in het productieproces, historisch aangewezen zijn om die onhoudbare toestanden te doen verdwijnen en om betere tot stand te brengen, waarin door een planmatige productie allen geestelijk en lichamelijk ruimschoots alle behoeften zullen kunnen bevredigen.

De Organisatie van het Proletariaat

De vakverenigingen en de parlementaire partijen zijn producten van de burgerlijke maatschappij en zijn als zodanig onderworpen aan de wetten van de burgerlijke maatschappij. Het middel, waarmee de Staat zijn onderdanen beheerscht is de scheiding tusschen de lichamelijke en de geestelijke arbeid, d.w.z.: de bezittende klasse is in het bezit van de machtsmiddelen die zij noodig heeft om de niet-bezittende klasse geestelijk neer te houden en te onderdrukken. Godsdienst, school, pers, literatuur, m.a.w. de heele zoogenaamde „openbare mening“ is de mening van de heerschende klasse. De heerschende klasse heeft het in haar hand deze volgens haar behoeften te vormen. Den proletariërs wordt de geest van onderdanigheid reeds als kind met de moedermelk ingegeven; daarna wordt dezelfde geest door de „opvoeding“ verder bij hen ontwikkeld en hun denken afgestompt. Zoodoende worden zij in hun handelen, dat uit hun denken voortkomt, afhankelijk van de heerschende klasse en door haar verdommingsapparaat neergehouden. De eerste worsteling van de opstrevende arbeidersklasse, wier economische belangen tegenovergesteld zijn aan die van de kapitalistenklasse, is gericht op een belangen-vertegenwoordiging binnen de instellingen van de heerschende klasse. D.w.z.: het proletariaat zendt afgevaardigden in de parlementen en in de andere burgerlijke instellingen om er de belangen van de arbeidersklasse te behartigen. Om deze belangen-vertegenwoordiging eerst mogelijk te maken, schept zich de arbeidersklasse haar organisaties, waarvan de belangrijkste de vakverenigingen zijn. Wat is echter het onvermijdelijk gevolg van deze ontwikkeling?

De arbeidersklasse schept daarmee in haar eigen rijen, binnen haar eigen klasse een nieuwe klasse, waardoor zij wordt beheerscht. De organisatie van het proletariaat volgen den grondwet van den kapitalistischen staat. De bekwaamsten onder de arbeidersklasse worden uit hun eigen klasse opgevoerd en vormen de heerschers, de geestelijk meerderen over de arbeidersklasse. Het organisatie-apparaat zelf echter wordt, daar de kapitalistenklasse steeds alle bestaande instellingen aan den Staat onderwerpt, met deze laatste steeds nauwer verbonden. De vertegenwoordigers van de arbeidersklasse, wier belangen tegenovergesteld zijn aan die van de arbeidersklasse zelf, worden tot staatsdienaren verheven en vormen de regering over de arbeiders in den kapitalistischen Staat. Daardoor dus, dat de arbeidersklasse in haar eigen organisatie de scheiding, tusschen de lichamelijke en geestelijke arbeid niet overwint, wordt zij door haar eigen organisatie, die zich in het bezit van de „vertegenwoordigers“ bevindt, geestelijk onderdrukt en neergehouden. Het grondbeginsel van den kapitalistischen staat: de onderdrukking van de „volksvertegenwoordigers“ door de „vertegenwoordigers“ wordt automatisch overgedragen op de volgens dit beginsel opgebouwde organisatie der arbeiders. De vertegenwoordigers in de vakverenigingen staan evenals de burgerlijke staat geestelijk boven de arbeiders. Zij zijn in het bezit van het geld, van de pers, van de literatuur, in één woord: zij beheerschen de leden geestelijk en materieel en zijn

productief werk, of naar de sociaal-democraten, die een „redelijk“ loon voor U eischen. Wij willen, dat zij in opstand komt tegen de gansche burgerlijke wereld, dat zij U begrijpt van alle kleinburgerlijke ideologie, dat zij uwe illusies overboord gooit en als het eenigste doel in het oog vat: de ontelgening der kapitalisten. Indien dit vandaag den dag niet kan, omdat zij nog te zwak, nog te weinig in aantal zijn, geeft dan daarom nog den moed niet op, maar hamer het in de hoofden uwer kameraden, dat hun niets anders overblijft dan de revolutie of den ondergang.

Nu weten wij wel, dat de oude leiders al gereed staan met hun zoogenaamde kritiek en ons zullen trachten te isoleren, dit wil zeggen zullen trachten ons alleen te laten staan, zooals zij destijds deden ten opzichte van het roode leger in het Roergebied. Trouwens zij doen dit reeds, dag aan dag, in hun kranten en in huishoudelijke vergaderingen. En indien dit dan aan hen gelukt, zullen zij de arbeiders spottend op ons wijzen, zeggende: „Zie de Gideonsbende, die denken zoo het kapitaal te kunnen overwinnen; blijft rustig in de vakverenigingen en stem bij de verkiezingen op ons. Laat de sectariërs maar alleen staan.“ Dit is zoo de tactiek. Maar wij willen het den arbeiders nogmaals zeggen, tot vervelens toe, dat zij nooit uit het kapitalisme zullen komen, integendeel er steeds verder in zullen wegzinken, indien zij nog langer naar die kleine burgers luisteren. Met frases, leuzen, zooals die van het zoogenaamde „Eenheidsfront“ kunnen de arbeiders zich niet bevrijden. Zij zullen zich in de bedrijven tot revolutionaire bedrijfsorganisaties aaneen moeten sluiten en die door stage propaganda moeten uitbreiden. Zij zullen zich niet langer moeten organiseren terwille van de ziekpotten, ondersteuningskassen, en dergelijke kleinburgerlijke rompslomp meer, maar terwille van de revolutie zelf, voor de overname van de productie.

Dit is de eenige, de juiste weg. Wij moeten ons niet verschuilen achter de laffe uitvluchten, zooals „zoover zijn we nog niet of: daar zijn de menschen nog niet rijp voor“.

Gij kunt het, indien gij het wilt.

INGEZONDEN.

Weest Revolutionair, doch ook Mensch!

Het trof mij bij iedere nieuwe uitgave van „De Kommunistische Arbeider“ opnieuw, dat met geen letter door redactie of een of ander inzender wordt aangespoord om te steunen voor de noodlijdenden in Rusland.

Ik heb mij afgevraagd, wat hiervan de oorzaak kan zijn, en hoewel ik het dacht, dacht ik zulks toch niet uitspreken. Omdat de K.A.P. het in geen deele meer eens is met leiding en tactiek der C.P. (haar goed recht overigens) onthoudt zij zich van propaganda tot steun aan een hongerend volk.

Indien het juist is, dat de K.A.P. om voornoemde redenen zich onttrekt aan haar menschenplicht (en ik heb geen reden om aan te nemen dat andere drijfveren de oorzaak zouden zijn) dan begaat hier m.i. de K.A.P. een meer dan schromelijke fout. Het getuigt van het specifiek (in revolutionaire kringen zoo vaak besproken) Hollandsch sectarisme, indien zij zich moedwillig onthoudt van een steunactie ten bate van de miljoenen slachtoffers in Rusland.

Het getuigt van kortzichtigheid, verregaand partij-fanatisme, van „upper-dutch“ kleinzieligheid, van een burgerlijke moraal en een reactionaire, contra-revolutionaire denk- en handelwijze in den ergsten graad.

Nogmaals, indien het waar is, dat de K.A.P. de steunactie voor Rusland saboteert op grond van motieven boven omschreven, op grond van het feit dat, naar het oordeel der K.A.P., de Sovjet Regering de arbeidersmassa aan de Internationale bourgeoisie overlevert, dan getuigt zulks slechts van een zoo burgerlijk denken, dat alle woorden hieraan besteed, nutteloos zijn; slechts de praktijken van een van Karnebeek kunnen hierbij worden vergeleken. Doch ik kan mij hebben vergist; het kan zijn, dat de K.A.P. slechts door niet moedwillige, doch dan ook te qualificeeren verzuim, naliet mede te werken aan de redding van een ondergaand volk.

En ik vraag hier: „Heeft ieder revolutionair, lid van de K.A.P. het voor zich zelf uitgemaakt, dat zijn of haar steun overbodig, ja schadelijk is, ter redding der miljoenen?“

Het kan niet zijn, dat Kommunistische Arbeiders, wier willen en daden niet van boven wordt gedeceerd, doch door hen zelf wordt bepaald door hun richting zich onttrekken aan hun hoog-menschelijke plicht!

Gemooten der K.A.P.! Kent Uw menscheijke plicht! Steunt veel en vaak voor de noodlijdende bevolking in Sovjet Rusland!

J. W. NUGTEREN.

Bovenstaand ingezonden stuk van een niet K.A.P.-lid nam de redactie op, omdat er blijkbaar nog revolutionairen zijn die in de kwestie van steun-Rusland geen revolutionair standpunt hebben. Wij moeten den inzender erop wijzen dat deze kwestie er geen is voor de leden der K.A.P.N. op conferenties en op ons eerste Congres in October 1921 is er zoo goed als niet over gesproken. Die erover spraken of schreven, verklaarden zich tegen steun in geld, enz. Wij verwijzen den inzender naar die positieve uitspraken inzake steun b.v. Ant. Pannekoek „Hulpactie en klassenstrijd“ (Nieuwe Tijd, 5 Sept. 1921), „De Kommunist“ (uitgave der Afd. Enschede no. 1 en 2) „De Kommunistische Arbeider“ (Liefdadigheid of Hulp?) no. 4.

De inzender zal misschien denken dat dit uitlatingen van „kopstukken“ zijn, doch wij kunnen hem verzekeren dat in de afdelingen de arbeiders in hun bijna-totaliteit tegen de steunbeweging waren. En dit is geen partij-fanatisme of „oor-Hollandsche“ kleinzieligheid: 't is klasse-fanatisme en proletarisch gevoel. Een werkelijk klassenstrijder werkt niet samen met de bourgeoisie noch in den oorlog noch in de humanitaire aardigheden. Een proletariër is een mensch maar geen sentimentele tante die polsmofjes breijt voor soldaten die verrekken in de loopgraven of hempijns naait voor negerkinderen die, dank zij de sifilis en de alcohol van het Kapitalisme, nooit geboren zullen worden. De proletariër die revolutionair is kent onder het kapitalisme geen menscheid, maar alleen twee klassen: uitbuiters en uitgebuit. Hij wil het ontstaan van menscheid en menscheijheid mogelijk maken door die eerste klasse neer te slaan en een samenleving van arbeid, zonder slavernij, in het leven te roepen. Ander doel kent hij onder 't kapitalisme niet. En dat doel is zoo geweldig dat hij daaraan al zijn geld (en hij heeft heel wat!) en zijn denkracht geeft. Hij wil wel helpen, maar niet doen alsof. En dat laatste is toch de heele Russische Steun-drukke geweest. Hij wil wel helpen, maar alleen als dit de revolutie nader brengt, niet verder weg schuift. Wanneer de niet-bezitters gaan werken met geld, zijn ze geen proletariërs meer.

Aan werkers past het werken, aan revolutionairen past de daad. De daad die de K.A.P. wilde — en wij hebben dat geschreven en overal gezegd — was de ontelgening der onteigenaars, de vernietiging van de productie-om-winst. Dan pas zijn 20 miljoen menschen te helpen.

Vóór dat oogenblik is er geen hoop en geen hulp, is er slechts liefdadigheid, dat wil zeggen, dat men een kleinigheid betaalt om zijn eigen knagend proletariaat geweten te sussen.

RED.

Kommunistische Arbeiders in Spanje?

In de Spaansche C.P. doet zich een vreemdsoortig verschijnsel voor. Deze partij heeft vorig jaar moeten samensmelten op drang van Moskou met een centrum-partij, die zich nogal Kommunistische Arbeiderspartij noemde. De leiding kwam zelfs in handen van de intriganten en eierzuchtigen, die deze Arbeiderspartij in de 3e Internationale hadden binnengesmokkeld. Oorzaak hiervan was, dat de werkelijke revolutionaire kameraden der C.P. grootendeels werden gevangen gezet om hun actie tegen het Spaansche imperialisme in Marokko; hun orgaan „El Comunista“ werd verboden. Enigen hunder zitten nog in de gevangenis, anderen als Juan Andrada zijn losgelaten en het eerste wat dezen doen is een nieuw weekblad uitgeven „El Obrero comunista“ (De Kommunistische Arbeider) dat ze noemen „Verdediger der beginselen van de Komm. Internationale.“

In het eerste nummer lezen we dat deze kameraden — wier woede ik me nog herinner tot te kennis maakten met Lenins „Kinderziekten“ — door de officiele leiders met uitsluiting uit de Partij bedreigd worden. Zij verschillen dan ook wel erg van die reformisten en door hun revolutionaire en proletarische geest en door hun tactische inzichten. Zoo hebben die leiders tegen het oordeel in van bijna de heele partij met eigen kandidaten aan de gemeenteraadsverkiezingen deelgenomen. In Spanje toch zijn de groote massa's der arbeiders anti-parlementair.

Wij voorzien dat deze kameraden, die binnen de Spaansche C.P. een „Kommunistische groep“ gevormd hebben en nu dit nieuwe weekblad uitgeven, om van binnen uit deze officiele C.P. te hervormen, tevergeefs zich beroepen op Zinovief, de president van de Derde Internationale. De contra-revolutionaire tactiek van de Derde Intern. zal hen consequent naar links schuiven, uit de C.P., naar het bewuste K.A.P.-principe van zelf-werkzaamheid, van bedrijfsorganisatie, klasse-dictatuur en anti-parlementarisme. Maar in Spanje zal dit proces weer anders gaan dan in welk land ook, want ook de omstandigheden zijn in Spanje anders. Vooreerst is de arbeidersklasse er bijna in hoofdzak verdeeld over 2 organisaties: de gele „Union de Trabajadores“ en de anarcho-syndicalistische „confederacion del Trabajo“, de geest is revolutionair. Dan is Spanje gewikkeld in een rampspoedigen imperialistischen oorlog. Er is een

groot landbouw-proletariaat, dat gedeeltelijk syndicalistisch georganiseerd is. De bourgeoisie is er brutaal — als overal — maar heeft zelf nog niet voor altijd met de feudale klassen afgerekend.

Wij volgen het werk van deze kameraden niet aandacht, de omstandigheden zullen in hen fijngevoelige instrumenten vinden.

Groote Verzoendag.

Op 2 April — 't is dus geen 1 April gras — komen de bestuursleden van de Tweede, de Twee-en-Halve en de 3e Internationale bijeen om eens te bepraten of er geen gemeenschappelijk congres mogelijk is. 't Is te hopen dat de fotografen van de geïllustreerde bladen de vergadering van die 30 mannen even mogen kiekken. Het zou iets zijn voor „Het Leven“! De vergadering zal geopend worden met gebed (Genosse Noske zal voorbieden). Daarna wordt gezongen: „In diezer heiligen Halle kennt men die Rache niet“ (In deze gewijde zaal kent men de wraak niet). Een koor van 3000 uitgehongerde proletariërs wordt bijeengezocht om de Drieëenheid toe te zingen. Uit Nederland kunnen 50 proletariërs hieraan meedoen: vereischt wordt dat men in geen 3 dagen gegeten heeft, daar de dirigent anders bang is dat met niet genoeg vuur gezongen zal worden. Bovendien moet men minstens 8 talen machtig zijn om aan dezen lofzang van het wereldproletariaat te kunnen deelnemen. N.B. Diploma vakvereniging meebrengen.

Een internationaal blad voor kapitalistische wederopbouw

Naar aanleiding van de conferentie te Genua kondigt het Engelsche blad „The Manchester Guardian“ het verschijnen van een nieuw maandblad aan. Het zal in 't bijzonder gewijd zijn aan de vraagstukken van de wederopbouw van Europa onder redactie van de bekende econoom Keynes. * Het verschijnt in 5 talen: Engelsch, Fransch, Duitsch, Italiaansch en Spaansch. Het blad zal, zich in 't bijzonder bezighouden met de financieele, economische en industriele vraagstukken, die de wederopbouw van Europa betreffen. Bijzonder gewicht zal gelegd worden op de „zakbarometer“, die een soort doorlopend handboek voor internationale economische statistiek zal vormen en zich ook over Amerika uitstrekt.

Tot nu toe werden als medewerkers o.a. gewonnen een heele reeks staatslieden als: Aequith, Painlevé, Nitfi, dr. Benesch, dr. Rathenau en Lenin. Verder economen en financiers van naam, bijv.: dr. Melchior, Cuno, de directeur van de Hapag, en Schreuder, de Staatssecretaris aan het Deutsche ministerie v. financiën.

* Keynes is o.a. bekend door zijn boeken: „De oorlog van staal en goud“ en „Hoe reddten wij Europa?“ Hij zette zich heftig tegen het verdrag van Versailles, omdat deze uitmorgeling van het Deutsche proletariaat Europa sieeds meer ontwricht.

Sowjet-Rusland en 't Verdrag van Versailles.

Het Russische Regeeringsorgaan „Iswestija“ bevat een artikel met het niet zeer kommunistische opschrift: „Ieder is zichzelf het naaste“ of te wel: Het hemd is nader dan de rok. Het artikel gaat over de erkenning van 't verdrag van Versailles door de Sowjet-regering. De schrijver is van meening, dat Rusland zijn houding ten opzichte van dit verdrag moet veranderen. Volgens hem moet Sowjet-Rusland met de overwinnende landen in Genua een overeenkomst treffen, en het verdrag van Versailles erkennen. Van deze erkenning zou Sowjet-Rusland alleen voordeel kunnen hebben. Want Duitschland zou dan verplicht zijn om 30 miljard goudroebeis te betalen.

Het centrale comité der communistische partij heeft de groote lijnen bekend gemaakt van de nieuwe politiek der vakverenigingen, ze zijn uitgewerkt onder persoonlijke leiding van Lenin. Het centrale comité wijst er op, dat het weder ontstaan van particuliere ondernemingen en het inrichten der fabrieken op commercieel grondslag een heropleving tengevoele heeft van de actie der vakverenigingen, die opnieuw den strijd met het kapitaal en met de bureaucratie moeten aanbinden. Deze strijd moet echter niet gevoerd worden door middel van stakingen en inmenging in het bestuur der bedrijven, maar maar langs den weg van toezicht en tussenkomst. Aan de stakingen in de staats-industrie moet zoo spoedig mogelijk een einde worden gemaakt. Het lid worden der arbeiders van vakverenigingen moet van nu af niet verplicht worden gesteld, maar geheel aan den eigen wil worden overgelaten. Verder moeten van nu af aan de vakverenigingen zich in politieke zaken neutraal houden.